

TJEJ BACILLER
EN NOVELL OM
DEMONER OCH MAGI

LIS LOVÉN

Tjebaciller...

Fyra kusiner skulle träffas en juldagsmorgon. Den ene, Tom S., hade engelskt påbrå. Därför förstod han att magin var som starkast denna dag, trots att de andra, tjejer förstås, hade föreslagit julafton som den bästa dagen att frammana andar. De var liksom tripp, trapp, trull. Tio, elva, tolv och Tom på det fjortonde året.

Ni vet hur det är med det engelska påbrået. Magin sitter i blodet. Fantasyn är mera medfödd och har lätt för att ta gestalt i en pojkes kropp. Tjejerna däremot var ansedda som lite väl oskyldiga, för inte förstod väl de spöken? Tom tog initiativet.

Eftersom morfar och resten av släkten hade samlats i det stora huset vid sjön Såkarp, ja ni vet sjön som ligger bredvid kyrkan, så var morgonen upplagd för kyrkogårdsbesök. Alla föräldrarna sov, utspridda i gäststuga på tomten, i utdragssängar, i TV-rum och allt som gick att uppbringa. En del vuxna var nu trötta efter några svenska groggar och lite skotsk whisky, av bästa sort. Julklappsutdelningen hade varit stökig. En del öppnade paketen på kvällen. Någon skulle vänta till dagen därpå.

Tom var spänd när han vaknade. Han öppnade ett av paketen. Det var som han önskat sig mest av allt. Han hade fått ett trollspö. Bra. Mer än bra. Nu skulle planen fungera. Tjejer, det var blaha, så de borde vara lätta att skrämman. Dessutom ville han inte gärna erkänna att det var tjebaciller han längtade efter. I största hemlighet.

De fyra kusinerna klädde sig och smög nyfikna ner till kyrkogården. Dagen var ännu inte vaken. Det hade inte ens snöat. Ingen krispighet i luften, utan mera blött och slaskigt. Slabbedabbväder bådade inte gott. Då var det svinkalla mera lagt åt magins håll. När spänningarna i luften vibrerar av tillbakahållen prakt. Vädrets makter var alltså inte på Toms sida. Att nu svenskjantorna ville uppbringa häxkonster fick honom ur stämning. Vem skulle få över ondskans energier på sin sida? Endast gastar, spöken och vättefolket begrep. Att hålla sig väl med knyten och små luddetottar i mark, skog och äng kom väl inte an på genus, så säg?! Tom beslöt att termen genus skulle få sig en känga. Han hade trollstaven med sig innanför vinterjackan.

”Vad har du där som sticker ut”, var Anna den första att fråga.

”Åh, ingenting alls”, var svaret, ”Det är väl en polkagris kan en tänka.”

”Får jag se?” undrade Lisa.

Tom ryggade tillbaka. ”Nä du får inte smaka, jo förresten. Nyss var det en polkagris, men den förvandlades precis till ett trollspö, så ni fattar va?”

Tina fnös. Spön? Trollspön? Det var ju sådant feerna använde. Skulle det inte bli mer magiskt än så? Att leka ondska är nu häxornas största nöje, så nä, fy!

”Vad ska du med spöet till?”

Anna försökte kontra.

”Jag vore allt bra glad om det kunde trolla bort er, era dumma fän.”

”Fä kan du minsann va själv, det kan du begripa.” Tinas röst gick upp i falsett.

Nu stod de vid Jontes grav. Han som en gång varit bydåre. Han var känd i tio socknar och åtta häraden. Bara det gjorde hans grav till en speciell plats.

Tom ställde sig på hans grav och började mumla ord och fraser som han hittat i Trollkarlens handbok. Att han inte var särdeles hemma i förlagsvärlden hade fört det med sig att han fått tag på fel handbok. Tjejerna började fnittra. De förstod med ens att hans ramsor åkallade Jordekvinnan, vilket passade dem ypperligt. Det var hon som vakade över juldagsmorgonens döda själar. Och hur väckte hon inte upp de värsta sorterna för att skrämma bort ... Ja, förresten, vem skulle nu skrämmas?

När fnittret lagt sig såg alla fyra en dimma stiga upp på kyrkogården. Dimman böljade i cirklar, i spiraler, i mönster som kunde fått en postmodern filosof att fisa av avund. Ja, och nog doftade det surt på området där Jontes grav låg. Plötsligt, och så ilande snabbt att ingen hann tänka en enda tanke hade Tom uppslukats av dimmorna. Han blev likt en gestalt av ånga, och det skrämde nog de tre tjejerna.

Hu. Ve och fasa! Vad hade Tom gjort? Vad skulle de nu göra? Att leka häxa var kanske inte så lustigt när allt kom omkring. Men kvar på marken låg ett trollspö. Vem skulle våga plocka upp det? Säg mig vem?

Anna började att snyfta. Tina blev häpen. Lisa blev vettskrämd. Men hon begrep att hon måste trolla fram Tom igen, så hon tog upp trollstaven. Eller tänkte och tänkte förresten! Innan hon grep tag i den började den dansa, helt av sig själv. Den svingade och svirade i valstakt, den förstod polka, den var en gavott. Så var den också sprungen ur leksakerna på morfars herrgård. I det ögonblick kan vem som helst önska sig en tillvaro där man är blott fattig och utslagen, bara för att slippa makt och inflytande. Bara för att slippa allt klassvett. Hade det varit bättre att sova bort morgonen? Men var, var Tom? Jo,

ni ska få veta.

Kosmos struktur uppstår åttio procent godhet och resten ondska. Att han hamnat i onskans domäner var endast ve och fasa. I dessa genustider hade Jordekvinnans själ velat ge honom en läxa och förpassat honom dit.

I dimensionen Y är det likt ett Pergatorium. Lidandet skär i märg och ben. Ångesten griper tag i den utsatte så att man knappt kan andas. Man vet varken ut eller in, hit eller dit. I det tillståndet är onskans och dödens makt ett syndens näste. Det var tur att tjejerna nere på marken slapp veta. Veta att Tom led helvetets kval. För kära läsare, vad vet väl ni om svält, ond bråd död, krig och Satans verk? De flesta misstänker Djävulen för att vara blott saga och fiction, men stämmer det? Eller har ni känt, har ni någon gång känt tidens och rummets aspekter, av kosmos givna, utsätta era inre organ för hetta och köld i ömsom mak? Först helvetes kyla, sedan helvetets eld, det är en medvetandets pina värre än något. Vi kan hoppas att ni slipper komma dit.

Alltså ångrade Tom i detta ginnunnagap att han ens tänkt tanken att frammana onskan. Dyrt ska kunskapen kosta. Och sent ska syndaren vakna. Där uppe i dimmor och dis och iskristaller började han förstå vad han gjort. Han hade ju längtat så hett att få trolla bort tjejerna, de är ju bara sådana där genusvetare med tjejbaciller. Tjejbaciller dessutom. Jordekvinnan hade velat spela honom ett spratt. Så lätt blir man inte av med baciller, knappast ens med handsprit.

Krigets våndor spelade upp ett videoband inför Toms inre syn. Så hörde han en mjuk, mesig men mycket underbar kvinnlig röst:

”Lovar du dyrt och heligt att hädanefter vara hygglig mot tjejer?” Det tog visserligen mot att säga det, men benmärgens ilande pirr och smärta manade honom till bot och bikt. Jovisst, han mer än lovade, och vips damp han ner på jorden igen. Ner på Jontes grav, där morgonen nu stod i full blom. Att det var vått och blaskigt på marken bekom honom inte det minsta.

”Va, i tusan?” Tjejerna till och med var nära att svära. Vad hade hänt? De som varit kvar nere i jordelivets domäner begrep ingenting.

”Vad har hänt? Vad var det som hände? Var var du någonstans? Har du flugit i... bortom? Har du varit utsatt för magi, eller?” Tina måste nu påpeka att det inte var hon som gjorde det. Hon var nog inte så kunnig när allt kom omkring. Men glömsk av sin

tidigare upplevelse ville Tom skrämman tjejerna.

”Ja, sa han, till kvällen ska ni förvandlas till ånga. Det berättade Jontes själ för mig där ovan molnen.”

Ni vet hur pojkar kan vara. Stoltheten kan få blodet att pulsera. Brösten att häva sig. Kvar i Toms skraltiga yttre satt en gorillahanne som skulle försvara sitt revir. En sådan som slår sig för bröstet. Om nu Tom hade varit den beskyddande sorten hade han tillåtit tjejerna att få höra till hans revir. Icke så alls. Han ville skrämman dem för att, nåja, få ner dem på jorden. Att det var de som befann sig där slog honom knappast till insikt.

”Men”, sa Anna, ”kan du inte berätta vad som hänt? Vi blev ju rädda.”

”Hänt och hänt”, sa Tom, ”det är väl jag eller en och två till i hela världen som varit med om en sådan här upplevelse.”

Tjejerna förstummades. Vad i allsin dar? Det kunde väl inte vara sant? Vad tänker ni, kära läsare? Säg mig i hemlighet hur ni tänker! Vad var Tom för sort? Och att ni, dyra läsare, har systrar som berättar för er att synden måste straffa sig själv, det ska vi strax begrunda.

”Ni ska döden dö ikväll.” Det gjorde Tom mera glad än förnöjd. Tjebaciller skulle utrotas från jordens yta. De var mest ett påhäng när en engelskt satkunnig grabb förstod mer än dem. Visst förstod han allt? Och tjejer ingenting?

Där på kyrkogården frös plötsligt tiden till is. Kristallerna i luften gnistrade skört men ack så vackert. För Tom var döden mera en utväg än - ja, än vadå?

Tjejerna bleknade. Om det nu var så att Tom inför deras åsyn hade försvunnit i några minuter för att strax komma tillbaka då slöt de sig till den insikten (om det var insikt det var?) att Tom satt inne med hemligheter. Juldagsmorgon var kanske ändå mera magiskt än julafton.

Nej men, vad nu då. Plötsligt, ja lika plötsligt som tidigare började trollspöet att dansa igen. Och det var inte Toms förtjänst. Han blev rädd och gjorde nästan i byxorna. Tjejerna tyckte det såg förunderligt ut.

”Ser ni, utbrast Tom med bävan i rösten, ser ni nu vad som händer? Fattar ni vilken makt jag har över tingen?” Det där ordet tingen var ett vuxenord han hade hört morfadern uttala. Och morfadern var en ansedd person i byn.

Hux flux ett tu tre började trollspöt piska och slå på Toms rygg. Det gjorde ont. Vi,

inte ens vi som berättar storyn kan begripa vems makt det var som fick detta under att ske. Vi kan blott gissa att det var ett kvinnligt andeväsen som ville straffa tuffingen. Tuffingen? Ja, ni hör själva. En grabb som inte ville studera genus och var rädd för tjejbaciller han skulle få. Det var så, att förr i tiden var det kvinnfolk som uppfostrade barn. De kunde ge bannor, mest som läxa. Där på kyrkogården hade alla jungfruliga spöken samlats för att äta pojkkött. Ni vet hur det är, va?

Men Anna reagerade. Hon grep tag i spöet och med det i handen svävade hon iväg bort mot kyrkogrinden. Där stannade de och föll till marken. Ett spöke uppenbarade sig och började prata. Spöke?

Spöket var ett kvinnligt väsen som en gång vandrat i morfaderns trakter. Hon var inte ond, inte det minsta. Men den som lärt känna jordens villkor och kval har lärt sig ett och annat. Eftersom hon, Sanna, var en vänlig själ ville hon ändå sätta pojken på plats. Att han velat utrota tjejerna det kunde inte komma på fråga. Idag, nu i modernare tider, finns det frivilligt könsbyte. För Toms del var inte detta fallet.

Den goda kvinnliga andesjälen fattade tag i trollspöt och åter igen dansade trollmakterna över Toms rygg, ja över hela hans kropp. Sakta och bit för bit förvandlades hans kropp och kön tills dess att han blev till en tjej. En värre skräck än den kan en del pojkar knappast ens ana. Och att använda sig av magins makter innan man är fullärd det blir farliga konsekvenser ... För Tom var hans nya kön ett onskans påfund. Tjejerna såg vad som hände. De hade ju hastigt och lustigt fått lasersyn så de såg vad som hände framför dem. De borde ha blivit rädda. Istället gapskrattade de. Skrattade nöjt och belåtet.

Tom skakade av en frossa som nästan gjorde honom förbaskad och vredglödगत ilsk. Men eftersom han nu var tjej begrep han skamset att ilska kan vara bra att hålla tillbaka. Och demonerna förstod nu, de som plötsligt dykt upp, nyfikna av vad kvinnliga själar kunde hitta på. De skrockade. De hånade Tom. Ett sådant öde. Ett öde värre än döden. Någon hade utrotat hans pojkaktiga kropp och själ. Kan ni tänka er? Hur hade ni reagerat?

Det gick minuter. Klockan tickade i sakta mak, som ville inte visarna röra sig. Själva tiden gjorde halt och inväntade Toms reaktioner. Jo, ni ska få höra. Med ynkelig röst yttrade han som så:

”Snälla ni, trolla tillbaka mig till mitt vanliga jag!” Nyss hade Tom varit den mest

kunnige. Nu stod han där blek med tjejbaciller över hela sin kropp. Och tro mig, i det ögonblicket ville han väl inte utrota de små filleluringarna.

Allihop, som på en given signal, satte sig ner på marken för att klura ut hur de skulle lösa problemet. Och Trollkarlens handbok hade de inte med sig. De satt och tänkte så det knakade. En halvtimme gick. En timma. Två timmar. Någon snyftade igen. Ingen kunde komma på hur de skulle trolla tillbaka Tom igen. Så vid middagstid drog de sig alla hemåt igen, med Tom (Tomma?) i släptåg. Han eller hon grät.

Hemma på gården hörde de pappans och mammans röst:

”Tom!”

Inget svar.

”Tom”, ropade nu morfadern. Inget svar. Ingen Tom fanns att uppbringa. Flickorna var tvungen att dra en skröna. Tom var puts väck. Eller rättare: Tom hade förvandlats, rent av förtrollats. Ingen trodde på kusinerna. Och det ska ni veta, än idag varje år vid juletid hörs ropet efter Tom över gårdarna i trakten runt sjön Såkarp. Ropet ekar över nejd och trakt och sjö, likt en isande, bitande vind, likt ett eko från vad det än må vara. Och alla undrar när de hör ekot av rösten. Att en osalig ande är ute och söker efter sitt rätta jag, det förstår bara den kunniga. Och så kunniga är ni nog, kära läsare!